
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

EGYNEK LENNI
János evangéliuma 20,19-33

2017. NOVEMBER 5

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 108. zsoltár

Imádkozzunk: Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, magasztalunk, hogy szép hajnalt költöttél ránk, magasztalunk, hogy egybegyűjtöttél ma itt szent hajlékomba, köszönjük, hogy Szentlelked erejében bízást remélhetjük, hogy Igédet, világosságodat ránk ragyogtatod és a szent jegyekkel táplálsz bennünket, hogy megerősíts minket a mi Urunk Jézus Krisztusunk által kötött szent szövetségben. Alázattal jövünk eléd, mert látjuk és tudjuk, emberi segítség sehol semmit nem használ, sem másoké, sem a magunké. Megvalljuk töredelemmel, hogy nem tudjuk önmagunkat nyomorúságainkból, vétkeinkből, bűneinkből kiszabadítani! Mi egyedül csak a Te kegyelmedre támaszkodhatunk és csak a Te irgalmasságodban reménykedhetünk, ezért kérjük most is, hogy áraszd ki ránk büntörlő irgalmat, vedd el vétkeinket, oldozz fel bűneink alól, állítsd a mi lábainkat szép egyes köre. Szilárdítsd meg életünket Szentlelked erejével és írd szívünkbe mennyei Atyánk Igéd erejében a boldog reménységet, hogy ígéreted szerint velünk vagy minden napon a világ végezetéig, megőrzöl és megtartasz bennünket. Küldd el mennyei Atyánk Szentlelkedet, ragyogtasd ránk Igédet, buzdíts, bátoríts bennünket s formáld életünket szent akaratom szerint, hogy egyre inkább Jézus Krisztushoz lehessünk hasonlók. Óérette kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: Mikor azért este volt, ugyanazon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva voltak, ahol egybegyűltek a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus és megállt a közepén, és mondta nekik: Békesség néktek! És ezt mondván, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. Örvendeztek azért a tanítványok, hogy látják az Urat. Ismét mondta azért nekik Jézus: Békesség nektek! Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket. És mikor ezt mondta, rájuk lehelt, és mondta nekik: Vegyetek Szent Lelket! Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak. (János evangéliuma 20,19-23.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Néhány héttel ezelőtt, amikor János evangéliuma 17. része alapján Jézus főpapi imáját olvastuk, fel kellett tennünk azt a kérdést, hogy vajon meghallgattatt-e Jézus Krisztusnak ez a főpapi imádsága és leginkább az a része, amikor így imádkozik az Atyához tanítványaiért, és azokért, akik a tanítványok szavára hisznek Őbenne: azért könyörgök, hogy egyek legyenek!? Azt is elmondtam e kérés kapcsán, hogy ha a régi magyarázókat olvassuk (például, az ógyház idejéből a mindmáig nagyhatású Biblia-magyarázót, Szent Ágostont, vagy a középkoriakat, vagy akár a 16. századiakat), nyomban feltűnik, hogy Jézus kérésének az éle őket nem izgatta annyira, nem hatotta át annyira, mint minket, újkoriakat. Minket, a 20. századtól, az ökumenikus mozgalom kezdetétől rendkívül élesen áthat és meghatároz Jézusnak ez a kérése, afféle programként is szoktuk érteni. Ebben nem vagyok teljesen biztos, hogy jól tesszük, de akárhogyan, sokat idézzük, igen: Krisztus azért imádkozott, hogy egyek legyünk, s ha nem vagyunk egyek, tegyünk meg mindent azért, hogy egyek legyünk. Nyilván nem azért, hogy a Jézus imádsága meghallgattassék, hiszen Jézus az Atyához imádkozik és nem hozzánk.

Mindazonáltal, azt hiszem, a régieket is figyelembe kell vennünk, mert régen is megosztott volt az egyház, már az Apostolok Cselekedeteiben is olvasunk erről, és régen is voltak viták. Egyszóval, a régiek belátására is oda kell figyelnünk, mert éppenséggel itt a feltámadás történetét adja elénk János evangélista és ebben már benne van, hogy a mi Urunknak, Krisztusunknak ez az imádsága meghallgattott! Egészen különös módon, de így van. Aztán majd, ha továbbmegyünk pünkösd történetére, akkor még inkább így látjuk ezt beteljesedni. És éppen ezért Jézus főpapi imádsága minden nemzedék, minden korszak számára elkötelező érvényű. Elsősorban ezért kell odafigyelni rá és igaz szívvel hallgatnunk.

János evangélista feljegyzése szerint még *ugyanazon* a napon (vagyis a hét első napján, a feltámadás napján) azok után, hogy a sírkertben előbb az oda kimenő asszonyok majd Péter és János látták az üres sírt, és miután Mária Magdaléna találkozott a feltámadott Úrral, napnyugtakor Jézus eljött – ahogy János evangélista mondja: a zárt ajtók mögé – és megállt a tanítványok közösségében.

A főpapi imádság fényében is, mindjárt az a kérdés vetődik fel, hogy miért voltak együtt a tanítványok? Azt olvassuk ugyanis, hogy néhány nappal korábban, Nagycsütörtök éjszakáján a Gecsemáné-kertben, amikor Júdás megjelent a templomi csapatokkal, hogy Jézust elfogják, elhurcolják, lefolytassák ellene a pert, tehát mikor elkezdődik Jézus passiója, melynek során elítélik, elviszik Pilátushoz, Pilátus meg elküldi Heródeshez, Heródes pedig visszaküldi Pilátushoz, mindezt már csak néhány tanítvány látta. Éspedig azért, mert a tanítványok szétfutottak még ott Jézus elfogásának pillanataiban. Márk evangélista feljegyzi, hogy egy fiatalember is ott volt a tanítványok körül, ő a Gecsemáné-kertjéből követte a csapatot, amint vitték Jézust a főpap udvarába, de megfordultak és megfogták őt is, ám ő kibújít a gyolcsingból és anyaszült meztelenül elszaladt (Mk 14,51-52). Némelyek szerint ez az ifjú maga az evangélista volt, aki ekképp önmagát is beleírta ebbe az evangéliumi történetbe, nem a legfényesebb lapjára - lám, szétszaladtak a tanítványok. Nos, miért vannak együtt a feltámadás napjának délutánján? Sokféle, főleg

lélektani magyarázatot fűznek ehhez a kérdéshez a magyarázók, de aztán a végén ki-ki bevallja, hogy nincs megjelölve az egybegyülekezés oka. Én, rögtön az elején bevallom, hogy nem tudom ennek az okát. Néhány magyarázatot – a főpapi imára tekintve – hadd mondjak mégis!

El kell ismernünk, hogy van alapja lélektani magyarázatnak, helyesebben csoportlélektani magyarázatnak: igen, el kell végezni a gyászunkat. Ez egy közösség számára elemi parancs. A tanítványi közösség számára is az, hiszen a közösségük középpontja meghatározó alakja halt meg, Jézus. Ő gyűjtötte egybe a tanítványokat, Ő tartotta együtt a tanítványokat, Ő volt a mester, Ő volt a fókuszában ennek a közösségnek. Minden Ő körülötte forgott, az egész tanítványi élettörténet, életforma, az események, a remények, a vágyakozások, minden Jézus körül forgott, kezdve attól, hogy elhívta a tanítványokat ott a Galileai tó mellett. A legdrámaibb Péterék elhívása volt, akik odahagyták a csónakot és a hálót, a családot és az addigi életüket és a Jézus követői lettek. Még inkább, mondhatni, drámaibb, amikor eljött Jézusért a családja, hogy lefogják, mert azt hiszik, hogy megőrült Jézus Kapernaumban egy házban tanít, amikor megjelennek a családtagok, hogy hazavigyék, mert az a hír terjedt el róla – beszéli el Márk evangélista –, hogy magánkívül van (Márk 3,21.31-34). Mert amit tesz, amit mond, az nem normális, itt nem egy sima tanítóról van szó, aki fölfogadott néhány tanítványt és magyarázgatja nekik a Mózes törvényét. Ekkor Jézus körbe mutat és megkérdezi: ki az én fitestvérem, ki az én nőtestvérem, ki az én anyám? Aki reám hallgat és engem követ! És mostmár ott vagyunk húsvétkor. A tanítványok még nem tudják, hogy feltámadt Jézus. Csak azt tudják, hogy meghalt Jézus, akiért emberek – ha szabad ezt mondani – közösséget, életformát, családot változtattak. Ők voltak a Jézus családja, fitestvérei és nőtestvérei! Hát hogyné kellene ennek a közösségnek elvégezni a gyászunkat, hogyné kellene a gyászt valamilyen módon kibeszélni, a terhet letenni? Feltételezem, nincs rá bizonyítékom, hogy a tanítványi közösségben ugyanazok a drámai viták mentek végbe, mint amit a két emmeausi tanítvány kapcsán hallottunk (ők nem a tizenkettőhöz, hanem a nagyobb tanítványi közösséghez tartoztak). Amikor odalép hozzájuk Jézus és megkérdezi tőlük, miért vagytok szomorú ábrázattal és miről társalogtok egymása között? (Lukács 24,17) Ez egy udvarias fordítás, ezt úgy kéne fordítani, hogy miféle szavakat vágtok itt egymás fejéhez? És aztán elmondják: a reményüket Jézusról, az Izrael szabadítójától, akitől azt várták, hogy helyreállítja az országot, aki a nép szemében hatalmas és tekintélyes volt, akire rátették az életünket, mindazáltal – mondják – harmadnapja megfogták, elítélték, megfeszítették és meghalt. Ezt ki kell beszélni. Amikor gyászolók eljönnek temetés dolgát rendezni, gyakran kérdés nélkül kezdik mondani, hogyan halt meg a papa, a mama, a feleség, a férj, olykor a gyermek, és fölnyílik a lelkük és dől a keserűség, a tehetetlenség, ráborítják a kórházra, az orvosokra, a körülményekre, a világra; igen, ki kell beszélni. A gyászolók is tudják, hogy igazságtalanok, de mégis, valahogy szavakba kell foglalni a keserűséget - és el kell mondani. Talán ezért vannak együtt a tanítványok.

De lehet, hogy azért vannak, mert reggel az asszonyok, akik a sírnál jártak, legelőbb Péternek és Jánosnak jelezték már, hogy üres a sír. És a Jeruzsálemben ide-

oda elhúzódott, bujkáló tanítványok összejönnek és bezárják az ajtót a zsidóktól való félelem miatt. Ez itt a Nagytanácsot jelenti, a politikai hatalmasokat, azokat, akik Jézust és a tanítványait is üldözik, mert fel akarják számolni a mozgalmat, most csírájában kell elfojtani. Bezárják az ajtót, de együtt vannak, hogy megbeszéljék a dolgot. Mert hát mi ez a hír? Erre a lehetőségre Lukács evangélista ad bizonyítékot, mert azt mondja, hogy amikor az emmausi tanítványok visszaloholtak Jeruzsálembe, még aznap este, amikor Jézust megismerték a kenyér megtöréséről, egyenest a tanítványi közösségbe mennek. És, mondja Lukács: egybegyülekezve találták őket. Nem tudjuk, hogy hol, talán egy teremben, egy házban, de együtt vannak a tanítványok, és az emmausiak meg is találják őket.

Ha tehát azt mondjuk, hogy Jézus Krisztus imádsága (egyek legyenek!) meghallgattatott, akkor itt, Húsvétkor máris látjuk ennek félig-meddig való teljesülését. Félreértés ne essék, ez még nem a Jézus kérése feltétlen és maradéktalan teljesülése, de félig-meddig mégis teljesül, hiszen együtt vannak azok, akik két nappal ezelőtt szétszóródtak, elmenekültek, csapat- papot odahagytak, kereket oldottak. Két napja maguk mögött hagyták az ügyet, és most még, talán egy utolsó fordulóra, utolsó szóra egybegyülekeznek. Most még kibeszélik magukból a dolgot, elvarrják a szálakat, aztán megy ki-ki a maga dolgára.

Figyeljük meg azonban, hogy együtt lenni és egynek lenni nem ugyanaz. Ezért, ha érzékenyen beletekintünk ebbe a történetbe, meglátjuk, hogy miképpen és milyen módon teljesül Jézus Krisztusnak ez az kérése: egyek legyenek. Hadd olvassam újra: amikor azért este volt, ugyanazon a napon, a hét első napján, és mikor az ajtók zárva voltak, ahol egybegyültek a tanítványok a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus és megállt a közepén és ezt mondta nekik: békesség nektek! Ez azt jelenti, hogy a tanítványok életében újra kezdődik a történet, vagy még inkább egy új történet kezdődik. Talán mind a kettő igaz: újra is kezdődik a történet, hiszen az egész Jézussal való életüknek, tanítványi közösségüknek a lényege az volt, hogy Jézus van a közepén. És ahol Jézus van a közepén, ha a mi középünkön is Jézus van, ha Jézus az életünknek a centruma, olyannyira a középpontja, hogy egyikünk a másikát is Jézuson keresztül szemléli, akkor ez a kérés meghallgattatott.

Sokszor idézik ezt a szép képet, hogy amikor mi keresztyének, különböző felekezethez tartozók, egy egyház közösségébe tartozók, sőt, egy gyülekezet közösségébe tartozók azt nézegetjük, hogy milyen messzire vagyunk egymástól, és mennyi minden választ el bennünket egymástól, akkor ez roppant elkeserítő, de hogyha félretesszük az uniformizálásra való hajlamunkat, azt látjuk, hogy minél közelebb vagyunk Jézushoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz. Olyan ez, mint a kocsikerék meg a kerék agya, vagy mint a kör és a kör közepe. Ha a kör széléről indulunk befelé, a középpont felé, közelebb kerülünk a másikhoz is, aki talán éppen szemből indul a kör középpontja felé. És az egész keresztyénség története sem bizonyít mást, mint ezt. Soha nem volt másképp és nem is lesz másképp. A keresztyének egysége Krisztusban van elrejtve.

Végtelenségig lehetne sorolni, hogy mennyi mindennel kísérletezett a keresztyénség, és kísérletezik most is, hogy biztosítsa az együttlétet, összecementezzen bennünket, hogy azt mondhassuk: egyek vagyunk. Mondok néhány példát. Egyféle

szertartás. Amikor a Római birodalom összeomlott és a keresztyénség, akarva-akaratlanul vállalkozott arra, hogy megmenti, megtartja azt, amit a római, görög civilizáció, kultúra felhalmozott, hogy továbbviszi és megőrzi ezeket az értékeket, akkor óhatatlanul is megoldásként kínálkozott, hogy a keresztyéneknek is úgy kell eljárniuk, ahogy az a Római birodalomban történt évszázadokig. A Római birodalomnak volt egy közigazgatási nyelve, a latin. Hispániától Kis-Ázsiáig latinul beszéltek. Aki el akart igazodni egy hivatalban, aki írni akart egy kérvényt, végrendeletet, aki jutni akart valamire, az latinul csinálta. Latin lett a közigazgatási nyelv az egyházban, latin lett a mise nyelve. Aki nem tudott latinul, annak bizony a hoc est corpus meum (ez az én testem) hókusz-kópusz lett, mert a magyar ember így adta vissza azt, amiből nem értett semmit a misén. Mégis, az eszme az volt, hogy teremtjük meg a feltételeit annak, hogy egyek legyünk.

Aztán eljöttek azok az idők, amikor a keresztyéneknek úgynevezett meghaladó ügyekben kezdet bizakodni, hogy azok majd megteremtik az egységet. Nagyot ugrok, mert nem akarok egyháztörténeti órát tartani, beszéljünk csak a 20. századról, amikor fájdalmasan meggyötörte keresztyéneket a rögzített megosztottság, és az, hogy a felekezeti határok falakká emelkedtek, és illegális határátlépésnek minősült az, ha valaki szóba mert állni római katolikussal református létére. Jaj Istenem, azok a vegyes házasságbeli bonyodalmak, a fiú meg a lány el lettek tiltva egymástól, mert a másik akolba tartoztak. Ez roppantul szorongatta az embereket, főleg, hogy hiába nézegették a teológiát, a teológia sokféle, és az okos teológusok mindenfélét mondanak. A hitvallások sem segítettek, mert a kétezer évnek sokféle hitvallása. Vették a Bibliát, de nyomban beleütköztek, hogy miképpen kell a Bibliát értelmezni. S akkor jöttek emberek és azt mondták, itt vannak a meghaladó ügyek. Lám, a keresztyének megosztottak (mi is), a keresztyének civakodnak (mi is), a keresztyének összevissza magyarázzák a Bibliát (mi is, így is meg úgy is csinálják a szertartást (mi is), ilyenbe öltöznek, olyanba öltöznek (mi is), még a szimbólumaik sem egyformák (nálunk is így van), itt csillag van a templom tetején, amott kereszt, a harmadik helyen kakas, és ki tudja, még mi. Jöjjenek a meghaladó ügyek. Például: harcoljunk a békéért! Ez volt a 20. század elejének egy nagy üzenete.

Aztán mikor az 1. világháborúba elmentek a német, francia, angol, magyar, orosz katonák harcolni a békéért, megáldotta őket a német birodalmi püspök, a párizsi érsek beszentelte a fegyvereket, az angolok megszentelte az anglikán főérsek, és ki-ki ment a békéért harcolni, mindhányan úgynevezett keresztyén országok fiai egymás ellen. Persze, a háborút mindig békéért vívják, ugye, ezt tudjuk, testvérek! Ismérjük jól a hadi-propagandát, amikor el kell menni a legényeknek és ott kell elhullania a csatamezőn világnak színe-javának, ó, ez mindig a békéért történik! Hallottatok olyan birodalmi vezetőt, hallottatok olyan királyt, minisztert, hadvezért, akik azért küldtek volna háborúba népeket, hogy háború legyen? Hát ilyet ők nem mondanak! Mindig a békéért harcolunk. De akkor mi van a meghaladó ügyekkel? A zoltárban azt hallottuk, hogy Dávid a Seregek Urához fohászodik és Nála keresi a szabadulást. Azt mondja Dávid: adja nekünk szabadulást, mert nem ér semmit az emberi segítség! (Zsoltár 108,13) És ha csatlakozni

akarunk Jézus imádságához (egyek legyenek!) és nekünk is kérnünk kell, hogy egyek legyünk, akkor a felolvasott Ige fényében be kell látnunk, hogy amikor újra kezdődik a tanítványi közösségi élete, azt úgy kezdődik, hogy ez a kettő összeforr: együtt voltak és megállt Jézus a középén. Ahol Ő megáll a középén, ahol Ő a dolgok közepe, ahol Ő az életünk mindent meghatározó tengelye, ahol Őrá irányul minden figyelem, ahol Őhozza akarunk hasonlítani, ahol - bátran kimondom! – Őt akarjuk utánozni, ahol van imitatio Christi, Krisztus-követés vagy Krisztus-utánzás, ahol ez a lelkülete áthat bennünket, ott ez az egység megvalósul. És csak ott! Ahogy a régiek mondták: ahol Krisztus, ott az egyház! Lukács evangélista ezt mondja a tanítványi közösségről: húsvétkor egybegyülekezve voltak. János is ezt mondja itt: együtt voltak. És ezen ugyanazt kell érteni, hogy egybe voltak gyülekezve.

De hogy mi a különbség a között, hogy együtt lenni és aközött, hogy egynek lenni, azt legvégül abból értjük meg, amit János evangélista külön megjegyez: az ajtók zárva voltak ott, ahol egybegyültek a tanítványok a zsidóktól való félelem miatt, Jézus pedig eljött és megállt a középén és azt mondta nekik: békesség nektek.

Mert van még egy oka annak, amiért a tanítványok egybegyülekeztek. Nem tudjuk, ki szervezte meg a szétszóródott közösség egybegyűjtését, nem tudjuk, hogyan érték utol egymást Jeruzsálemben, ki kinek szólt, hogy találtak egymásra, milyen jeleket használtak, hogyan konspiráltak, – de azt tudjuk, hogy a félelem miatt be volt zárva az ajtó. Mondhatnánk éppenséggel azt is, hogy a félelem miatt voltak együtt, mert a félelem valami különleges hatalom, – hol szétszór bennünket (lásd a nagycsütörtök éjszakáján), amikor a puszta életünket mentve futunk szerte szét a világba, ahogyan a Mester megjövendölte a tanítványokról: megbotránkoztok bennem, és ki-ki hazatér a maga házába, de ő majd előttük megy Galileába. Igen, a félelem szétszórja az embereket, roppant erő ez, kedves testvérek, és aki átélte családjában, baráti közösségében, munkahelyén, kisebb-nagyobb emberi dimenzióiban, hogy micsoda porlasztó-szétszóró ereje tud lenni a félelemnek, az ismeri a félelem diabolikus természetét. (Ezt is jelenti a diabolos szó, amit így szoktuk fordítani: ördög, de így kellene fordítani: a széthajigáló.) Ördögi erő ez, amely a dolgokat is széthajigálja, bennünket is széthajigál. Szétszórja az embereket.

Voltak Jézus életében pillanatok, amikor a csalódottság miatt elszivárognak mellőle az emberek, olykor ezéért, mert nem azt kapták tőle, amit elvártak, de leginkább akkor, amikor haláláról kezdett beszélni, Igen, valószínűleg nem a tanítványok voltak a legintelligensebb emberek a földön, ők a Krisztus iskolájában tanulták az Isten titka megértését, nyilván voltak náluk okosabb emberek is. Mikor aztán Jézus a halálról kezdett beszélni, önmaga feláldozásáról, sokan (az okosabbak) rögtön megértették, hogy ennek nem lesz jó vége és otthagyták Őt, és, mondja az evangélista, nem jártak többé vele (János 6,66). Józan emberi belátással felismerték ennek a jézusi útnak a végét. Aki maradt Jézussal, arra pedig rátört a félelem. Ugyanakkor azt is megtapasztaljuk, hogy a félelem időnként összehoz bennünket. Ez lehet a puszta életmentés is, ahogyan árvízkor a haragosok és az ellenségek egy tutajra kapaszkodnak, és legalább addig, amíg a puszta életükről van szó, kibírják egymást. Mint ahogy látunk megrendítő jeleneteket, ahogy a róka meg a nyúl

együtt úszik egy leszakadt ajtódarabon árvízkor, és nem bántják egymást, mert túl kell élni. A félelem össze tudja így is hozni az embereket.

De milyen érdekes, hogy amikor Jézus megáll a középben, és szól a tanítványokhoz és azt mondja nekik a régi hagyományos zsidó köszöntéssel: békesség nektek, - ezt kétszer mondja: békesség nektek. Az evangéliumok szűkszavúsága okán fel kell tennünk a kérdést, hogy miért részletezi ezt így János, miért ad nyomatékot annak, hogy Jézus kétszer mondja a békeköszöntést? Először azért mondja, hogy oszlassa a félelmet. Majd rögtön utána megmutatja nekik a kezeit és az oldalát, és örvendeztek a tanítványok, hogy látják az Urat, hogy igazat mondtak az asszonyok és igazat mondott Péter és János, hogy él az Úr! Igen igazat mondott egykor maga az Úr, hogy harmadnap fel fog támadni. Igen, igazat jövendöltek a próféták, hogy Isten az Ő szentjét nem hagyja a halottak között. És örvendeztek neki. De ez tán ki kell nyílnia az ajtónak is. És ezért mondja az Úr másodszor: békesség nektek. És rájuk lehelt és azt mondta: vegyetek Szentlelket, akinek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak, akikét megtartjátok, megtartatnak. Ime, a tanítványok félelmek és rettegések között bezárkózva együtt voltak, igen, még a félelem is összecementezte őket, Jézus pedig megnyitja nekik az ajtót: felhatalmazza és apostoli szolgálatra küldi őket. Nekik adja a kulcsok hatalmát, az pedig azzal, ahogy old és ahogy köt, legelőbb a félelmek ajtaját nyitja meg. Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak, akikét megtartjátok, megtartatnak. A megbocsátás hatalmas erejével küldi ki azokat, akik ott vannak összezárva a félelem és a rettegés teljes közepette. Ez új.

Ezért mondja János evangélista a levelében: fiacskáim, új parancsolatot mondok nektek, szeressétek egymást. De nem is új parancsolat ez, mert ez az, amit kezdettől fogva hallottatok. Viszont új parancsolatot mondok nektek. Szeressétek egymást. (1Jn 2) Ahol Jézus van a középben, ott a régi parancsolat mindig új; ahol Jézus van a középben, az új törvény valójában maga az örök igazság; ahol Jézus van a középben, ott a benne megnyert egységet munkálni, az együttlétet egységgé tenni, az egybeverődést közösséggé formálni: egyszerre ajándék és feladat, egyszerre Isten kegyelmes mozdulata hozzánk és elkötelezés megmaradni Krisztusban, megmaradni Jézus körül, megmaradni az Ő követőjének, és engedni, hogy mindig Ő legyen a középben. Így küldi Jézus tanítványait és így küld bennünket is: békesség nektek! Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket. Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, azt kérjük Tőled a mi Urunk Jézus Krisztusunk nevében, hogy Szentlelked erejében Őt, Krisztust állítsd mindig a középre, hogy Reá tekinthessünk, Őt követhessük, benne szemlélhessük örökkévaló szeretetedet és jóságodat, szavának engedhessünk, és a Tőle kapott küldetést igazán, teljesen, Neved dicsőségére betölthessük. Ha magunkra nézünk, mennyei Atyánk, csak szomorú történeteket tudunk mondani, de ha Őreá nézünk, akkor látjuk a kegyelmet és az üdvösséget. Ha magunkra nézünk, csak azt látjuk, hogy azt is feléljük, eltékozoljuk, semmibe vesszük, amit nekünk adtál és reánk bízál gondviselő szeretetedben, de ha Őrá nézünk, akkor azt látjuk, hogy mi is kedvesek vagyunk a Te számodra. Ha

Órá nézünk, akkor azt látjuk, örömmel veszel közöttünk lakozást és jó kedvvel lakozol a mi szívünkben Szentlelked által. Add meg nekünk is mennyei Atyánk megosztott világunkban, megosztott keresztyénségünkben, egyházunkban és sokszor megosztott gyülekezetünkben is Jézusközépre-állásának a csodáját, és add, hogy Lelked erejével áthassa szívünket a feltámadott első szava: békesség nektek. Hogy ez legyen mindig, minden időben a Tőled kapott áldás, öröm és boldogság. Gyógyítsd a betegeket, vigasztald a gyászolókat, erősítsd a gyengéket, mutass utat az utat tévesztettnek. Bátorítsd a keresőket, hogy még nagyobb, még átadottabb, még teljesebb eltökéltséggel igyekezzenek Hozzád. És a tiéidet, akik oly gyakran együtt vannak, Lelked erejében formáld igaz egységre. Bennünket is, itt is, most is Szentlelked által. Krisztusért kérünk, hallgass meg minket, Ámen